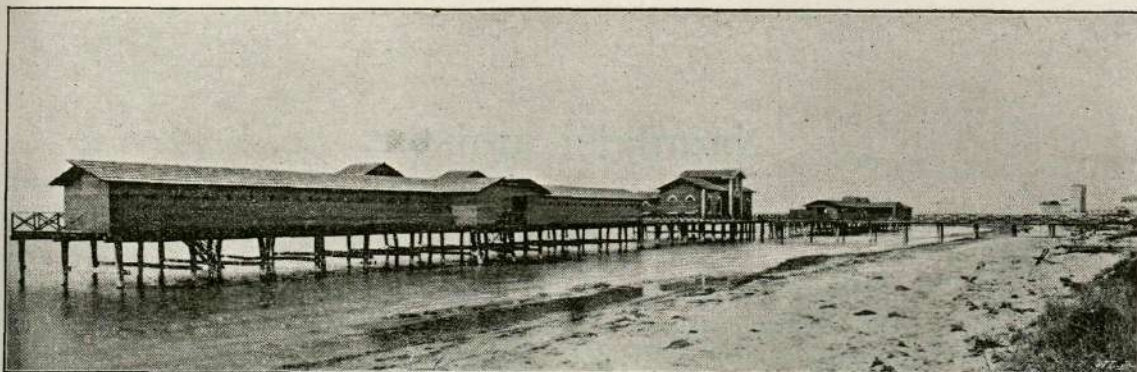

Kopališče na Gradežu.

Trenutki hudi.

Trenutki hudi — kdo je še uživa,
Ko luč življenja se nam v dalji skriva,
Ko v strahu vrtoglavem jeca duh,
Teló drhtí, kot list na veji suh.

Vse zremo, kakor skozi jasno steklo.
Preteklo je, da bi nas večno pèklo.
Pozabimo veselje v kratkih dneh,
Da tem jasneje vidimo svoj greh.

Minulega življenja vse trenutke,
Vsa pota, dela, misli in občutke,
Vso slast popito, vsega prizor ves
Pred dušo vodi gostosólzen kës.

Tedaj se nam nagiblje trudna glava,
In glas slaboten nam iz prsij plava:
„Si iniquitates observaveris,
Quis sustinebit, Domine — o quis?“

Anton Medved.

Miruj srcé!

Miruj srcé!

Na nebu, glej, že solnce vstaja
In zlati svoj razliva zor,
V demántni rosi cvetje vshaja,
Po drevji poje ptičev zbor.

O vse zaté.

Da temni bi spomini tvoji
Izginili kot temna noč,
Da bi te v trdem dušnem boji
Objela upov sladka moč.

Miruj srcé!

Za jutrom jutro se prizarja,
In noč vrsti se za nočjó;
Po gromu silnega viharja
Posmeje čisto se nebó.

O vse zaté!

Da bi potrto od nesreče,
Da bi prevzeto od slasti
Vzljubilo Njega koprneče,
Ki jutro pije brez noči!

Miruj srcé!

Anton Medved.

Pogreb nedolžnega otroka.

Pomladi rosno jutro bilo,
Ko je na hribu zazvonilo.
Mrličku so zvonovi peli,
Mrtvaški — a vendar veseli. —

Duhovnik gré pred krsto belo,
V kateri cvetko ovenelo,
Pred kratkim čvrsto še in živo,
Vsadit nesó na božjo njivo.

Za krsto sestrice in brati
In oče gre in blede mati,
Katerim naglo smrt nemila
Ljubkó je dete pokosila.

Srečujejo pogrebcev vrsto
In z venci obloženo krsto
Usehlih mož obrazi blede —
Od dela strujeni pogledi.

Teh mož oči se ne solzijo,
Ne, suhe jasno govorijo,
Da bridko, bridko je živeti,
Komur je noč in dan trpeti.

Zato si srečna, cvetka mala,
Ker zgodaj v grob si pot izbrala:
Saj večje sreče ni na sveti,
Kot v cvetu angelskem umreti.

F. S. Finčgar.